

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΝ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΝ

(ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΗΡΩΪΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΣ)

Ἐν τῷ ἐπείγουσα στρατηγικῇ ἀνάγκῃ νὰ καταληφθῆ ἓν δυσπόρθητον πρὸ τοῦ Κιλκίς ἕνωμα ὑπὸ ἐνὸς ἑλληνικοῦ λόχου, τὸ ὁποῖον ὑπερήσπιζε δεκαπλάσιος ἀριθμὸς Βουλγάρων.

— Παιδιά, λέγει ὁ λοχαγὸς εἰς τὰ εὐζωνάκια τοῦ λόχου, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ κυριεύσωμεν ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν λόφον σήμερα. Εἶνε διαταγὴ τοῦ Βασιλῆα μας.

— Μὰ ἀφοῦ ἔτσι διατάζει ὁ Κουμπάρος μας, νὰ γίνῃ. Μποροῦμε νὰ τοῦ χαλάσωμε τὸ χατήρι; Ἐμπρός!

Σημειωτέον ὅτι μὲ τὴν λέξιν Κουμπάρος ἐννοοῦσαν τὸν Βασιλέα, ὅστις κατὰ τὴν βάπτισιν τῆς νεογεννήτου πριγκηπίσσης ἐκάλεσεν ἀναδόχους τῆς τὸν Στρατὸν καὶ τὸν Στόλον.

Καὶ οἱ ἄνδρεῖοι εὐζωνοὶ, ἄδοντες ὤρμησαν μὲ τὸσον ἐνθουσιασμὸν κατὰ τοῦ ὑψώματος, ὥστε ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ἐξεδίωξαν τὸν ἐχθρὸν διὰ τῆς λόγχης καὶ τὸ κατέλαβον, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, ἔπασαν οἱ περισσότεροὶ νεκροί.

* *

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Κιλκίς ἐπληγώθη θανασίμως ὁ ταγματάρχης Κουτήφαρης καὶ μετεφέρθη ἀναίσθητος εἰς Μπάλτσαν, ὅπου ἦτο τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖον. Πάραντα ἔσπευσεν ὁ Βασιλεὺς παρὰ τὸ προσκέφαλον τοῦ ἐκπνεόντος τραυματίου. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Βασιλέως ὁ ταγματάρχης προσεπάθησε νὰ ἐγερθῆ καὶ μὲ ἡμεσβεσμένην φωνὴν ἠρώτησε:

— Προχωροῦμεν, Μεγαλειότατε;

— Μὴν ἀνησυχῆς καὶ προχωροῦμεν. Ὑποφέρεις πολὺ;

— Νὰ προχωροῦμε μόνον, Μεγαλειότατε, καὶ ἐγὼ δὲν ὑποφέρω. Θὰ πάω εὐχαριστημένος στὸν παράδεισον.

Καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν, τὴν νύκτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20 Ἰουνίου, ἐξέπνευσε μὲ ὑπερτάτης γαλήνης μειδιάμα ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

* *

Ὅταν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἔφθασε πρὸ τοῦ περιφήμου λόφου τοῦ 605, ὁ Μέραρχος κ. Γεννάδης καλέσας τὸν ἀντισυνταγματάρχην Ἀντώνιον Καμάραν καὶ δεικνύων τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ εἶπε :

— Ἔχομεν διαταγὴν νὰ καταλάβωμεν αὐτὰ τὰ ὑψώματα.

Ὁ Καμάρας ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ τρομεροῦ λόφου. Καὶ χαιρετῶν στρατιωτικῶς τὸν Μέραρχον :

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπε. Θὰ τὰ καταλάβωμεν. Καλὴν ἀντάμωσιν ὁμως εἰς τὸν ἄλλον κόσμον...

Καὶ θεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός του διέταξε λυσσώδη ἔφοδον. Μετ' ὀλίγον ὁ λόφος ἐκυριεύθη, ἀλλ' ὁ ἀνδρεῖος Καμάρας ἔπεσεν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης.

* *

Τὴν παραμονὴν τῆς πολυνέκρου μάχης τοῦ Κιλκίς ὁ Ἄρχιστράτηγος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶπε εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τὰ θαυμάσια αὐτὰ :

— Ἡξεύρω ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόδρου μέχρι τοῦ Κωνσταντῖνου Παλαιολόγου οὐδεὶς ἑλληὴν ἡγεμῶν, ἅμα δὲ καὶ στρατηγός, ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ ἀγὼν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἀποδυθῶμεν αὔριον, εἶνε ὑψίστης σπουδαιότητος. Μετ' ἄλλους προβλέπω ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδω πολλοὺς ἐξ ὑμῶν. Δὲν δύναμαι νὰ σφίξω τὴν χεῖρα ἐνὸς ἐκάστου χωριστὰ καὶ Σᾶς λέγω τοῦτο μόνον : « Ἀξιωματικοί, τεθῆτε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν σας, ἐκπληρώσατε τὸ καθήκόν σας...

Στραφεῖς δὲ ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν παριστάμενον Διάδοχον εἶπε :

— Καὶ σύ, Ὑψηλότατε, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λόχου σου».

* *

Εἰς τὸ νοσοκομεῖον Λαρίσης, κάποιος τραυματίας βαρύτερα πληγωμένος, ἐζήτησε τὸν ἱερέα νὰ μεταλάβῃ. Μετὰ τὴν θείαν κοινωνίαν, ἀνεσηκώθη ὅσον ἠμπόρεσε καὶ ἐφώνησε :

— Ζήτω ὁ Διάδοχος ! Καὶ κατέπεσε διὰ νὰ μὴ ἐγερθῆ πλέον.

* *

Μετὰ τὴν μεγάλην ἑλληνικὴν νίκην τοῦ Κιλκίς ὁ ἐπίσκοπος Πολιανῆς τῆς Δοϊράνης ἐκλήθη εἰς τὸ Βουλγαρικὸν Διοικητήριον καὶ τοῦ ἀνηγγέλθη ὅτι συλλαμβάνεται ὡς αἰχμάλωτος καὶ θὰ σταλῇ δῆθεν εἰς Σόφιαν.

Ὁ ἑλληὴν Ἐπίσκοπος, προβλέπων τὸ μαρτυρικὸν τέλος του, πλήρης σθένους ἀπήντησε :

— Μαντεύω τοὺς σκοπούς σας. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μὲ φοβίζει. Ἄς καταλάβῃ ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς τὴν Δοϊράνην καὶ ἄς λείψω ἐγώ. Θὰ εὐρεθοῦν χίλιοι ἄλλοι Ἕλληνες Ἐπίσκοποι νὰ μὲ ἀναπληρώσουν. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἡμεῖς συνεχίζομεν τὸ μέγα ἔργον τοῦ Πατριάρχου μας Γρηγορίου τοῦ Ε΄.

Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγον κατεκρεουργεῖτο ὑπὸ τῶν ἀνθρωπομόρφων θηρίων μετὰ τῶν ἑκατὸν ἄλλων προκρίτων.

* *

Ὁ ἐν Ἀγρινίῳ ἰατρὸς κ. Κέντρος, ἅμα ἔμαθε τὸν ἔνδοξον θάνατον τοῦ υἱοῦ του εἰς τινὰ πρὸ τοῦ Κιλίκις μάχην κατὰ τῶν Βουλγάρων, ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τὰ ἑξῆς σπαρτιωτικώτατα: «Ἐπὶ ἀπωλείᾳ ἐνὸς τώρα ἀξιωματικοῦ υἱοῦ μου κράζω:

— Ζήτω ἡ μεγάλη μας Ἑλλάς! Ζήτω ὁ μέγας μας Βασιλεὺς».

* *

Ἡ ἐκ Λαρίσσης πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην ἑλληνικὴ προέλασις ὑπῆρξε τόσον ῥαγδαία ὥστε τὰ ὑπὸ τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον στρατεύματα ἔφθασαν εἰς Βέρροϊαν πέντε ἡμέρας ἔνωρίτερα τῶν μεταγωγικῶν καὶ τῶν σιτοπομπῶν. Οὕτως οἱ ἄνδρες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμενον νήστεϊς, ὅταν δὲ ὁ Διάδοχος διέταξε νὰ ἔξακολουθήσῃ ἡ προέλασις πρὶν φθάσουν αἱ ζωοτροφίαι, καὶ οἱ ἄνδρες μιᾶς Μεραρχίας ἐξεδήλωσαν δυσφορίαν, ἔσπευσεν ἐπὶ τόπου καὶ τοὺς ἠρώτησε τί συμβαίνει.

— Ψωμί, Ὑψηλότητε! ἀπήντησαν.

Καὶ ὁ Διάδοχος ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τῆς Θεσσαλονίκης, ἐφώνησε:

— Ψωμί ὑπάρχει ἐκεῖ, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην! Πᾶμε νὰ πάρωμε! Καὶ ἡ φράσις ἤρκεσε νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα.

ΤΡΕΙΣ ΨΥΧΕΣ

Ἄπ' τὴ λαβωματιά του τὴν ὀρθάνοικτη
ἀχνίζοντας τὸ αἷμα πλημμυρίζει
ὁ Χάρος καθρεφτίζεται στὰ μάτια του
κι' αὐτὸς ψυχομαχῶντας ψιθυρίζει:

— Ἀχ! τ' εἶνε μιὰ ψυχὴ μπρὸς στὴ λαχτᾶρα μου!
ἤθελα νᾶχω τρεῖς, στὴ μάχη ἐπάνω
νὰ σοῦ τῆς δώσω καὶ τῆς τρεῖς, Πατρίδα μου,
καὶ τρεῖς φορὲς γιὰ σένα νὰ πεθάνω!

[Ἄπὸ τὰ «Βάρβαρα»]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ